Mizah

Halk Partisinden yediği Paraların hesabı soruluyor :

—Çok yiyen çabuk çıkarır!

ANLAYANA

Rozet

Dünyaya yayılan istatistikçilerin yayınladıkları rakamlar korkunç! (Bir mizah gazetesinde korkunç şeylerden bahsetmek yersizdir amma, kusura bakmayın...)

Aşk yüzünden katil olanların sayısı gün geçtikçe bizim Denizyollarının zarar hanesini kabartan rakamlar gibi, dehşetli çoğalıyormuş.

Neden öldürüyorlar? Tabiî şiddetli muhabbetten. kedinin yavrularını yemesi gibi, sevgilisine bir türlü doyamıyan âşık, bıçağını çekip 18 yerinden; yahut tabancaya sarılıp sekiz yerinden vuruyor!

Eski ihtilâl cemiyetlerinin armaları, rozetleri vardı: Çapraz konulmuş kılıç - tabanca veya tabanca - hançer... Altında bir cümle: «Ya istiklâl, ya ölüm!»

Şimdi tabanca ve bıçak sevda alâmeti oldu. Bunları çapraz koyup altına: «Ya metreslik, ya ölüm!» diye yazdınız mı, tamam! Canı tatlı olan buyursun!

Papazlarla ihtilâf

Allahtan, bu güzellik kraliçelerine itiraz eden sade biz değiliz. İtalyada iki papaz mı, piskopos mu ne, bu müsabakaları ahlâka aykırı bulmuşlar... Bizde de herhalde böyle dar kafalı softalar çıkacaktır elbet (meselâ Molla Necip!).

Piskopos böyle düşünebilir. Çünkü unvanları bile (pis)le başlıyor, (pos)la bitiyor. Piskopos da psikoz kelimesine akraba! Psikozun bir nevi delilik, ruh hastalığı olduğu da malûm. Psikoza benziyen pis koposlardan başka fikir beklenmez. Lâkin, papazların iddiasına rağmen ortada manastırlardakine benziyen hiçbir hâdise geçmeden müsabakalar sona erdi.

Bununla beraber, ne de olsa papazları müsabakalara davet etmemeliydiler! Bunca güzeli bir arada görünce, bedbahtlar, nasıl bir dünyada yaşadıklarını acı acı anlamışlardır.

Kraliçeler devri

Siz istediğiniz kadar Cumhuriyet devrinde yaşadığınızı zannedin; halk hâkimiyetinden, hakiki demokrasiden dem vurun! Kâinat yine kraliçelerin peşinde... Yine kraliçeler saltanat sürüyor. Gerçi bizim tarihimizde daima kadınlar saltanatı hâkimdir. Bugün bile, evlerimizden plâjlarımıza (hattâ belediyelerimize kadar) her yer kadınların idaresi altındayız. Öyledir amma, bu iş biraz da unvan meselesi... Kadının eski sultanlığı tarihe karıştı. Şimdi meslek adlarile adlanıyorlar: Doktor, avukat, artist filân diye...

Şimdi bunları unutup yine kraliçelere dönmek, lâik ve Cumhuriyetçi idaremizle ne derece uyuşabilir? Düşünün ki, yabancı diyarlarda bile bizi bir kraliçe temsil ediyor! Buna irtica derler bayanlar, hem de bal gibisi...

— SİVRİSİNEK —

— Neden yılan beslediğimi anladınız mı?

— Patron cemile olarak bu hesap makinesini gönderdi efendim!

TANIDIKLAR

Ansiklopedisi

Gelecek sayıda başlıyoruz!

BU ESER, BİR MİZAH ŞAHESERİDİR.

Adları büyük birer kıymet olan, yahut herkesin bildiği şahsiyetler, kimsenin bilmediği en hoş ve gülünç taraflarile «Tanıdıklar Ansiklopedisi» nde birer birer gözlerinizin önünde didiklenecektir.

— Canım, muz yemek yasak mı?

— Geç mi kaldım şekerim? Dişçiden geliyorum!

Cilt 9. Sayı: 219 FİYATI 25 KURUŞ 15 Eylûl 1950

Mizah

SAHİBİ: RAMİZ GÖRÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.
Posta kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi
Vilâyet Hanı. No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

Yiyen yiyene

MÜTEHASSISIN biri, Türkiyede işlerin niçin neticelenmediğini incelemiş, sebeplerini «üç Y» sistemi diye isimlendirdiği üç illete bağlamıştı. Biri: Yok! Tahsisat yok, para yok, vakit yok, salâhiyet yok! İkincisi: Yarın... Bugün git, yarın gel... Üçüncüsü aklımda kalmamış amma, «Y» ile başladığına göre «yemek» olacak... Para yemek, rüşvet yemek ve emsali...

Şeker hastalığı gibi alınan gıdayı hazmettirmeden çıkaran bazı illetlerde vücudun açlığı bir türlü giderilemiyeceği için hasta mütemadiyen ve ne bulursa yer. Buna a cûu - kelbî derler. İşte bizim cemiyetimizin bazı âzası böyle doymaz bir açlıkla boyuna yiyorlar. Amma ne yiyorlar? Ne bulurlarsa, ellerine ne geçerse, ne kadar koparabilirlerse...

Filân adama «şu kâğıdı şuradan al, şuraya koy» deseniz ve bu da onun vazifesi icabı olsa, yine gözü gözünüzde (veya cebinizde) bekliyor: Bir şeyler veresiniz diye... İşinizin ehemmiyet derecesine göre, muhatabınıza vermeniz icap eden miktar yükseliyor tabii. Başkalarına yasak olan şeylerde bir istisna bekliyorsanız çare: Keseye davranmak... Bir ticarethanede herhangi bir tezgâhtarlığı bile elde etmek istiyorsanız çare: Kesenin ağzını açmak... Kâhyalar, komisyoncular, arabulucular emrinize âmadedir; fakat şart aynı: Cüzdana davranmak...

Doymuyoruz, doymıyacağız da. Bu cûu - kelbî'den, bu aç köpeklerden kurtulmanın yolunu Nasrettin Hoca ne güzel bulmuş:

Hocanın bir gün subaşıya işi düşmüş. Herif gayet mürteşi bir adammış. Hoca fakir. Ne yapsın? Bir çömleğe toprak doldurmuş, üstüne bir parmak bal sıvamış. Gitmiş, işini gördürmüş, ilâmını almış. Memnun! Ertesi gün kapısında bir adam bitmiş:

— Hoca, demiş, subaşı ilâmda bir kusur etmiş, geri istiyor...

Hoca yutar mı?

— Kusura bakmasın evlât, demiş, kusur ilâmda değil, çömlekteydi!

Neyliyelim ki biz çömleğe bal doldurup belli olmasın diye üstüne toprak sıvıyoruz!

— MİZAHÇI —

Halk Partisinin imar telâkkisi:

Halkevi...

Halkın evi...

Dünyanın vaziyeti düzeliyor:

Harp — Tesviye lâzımsa yapalım!

Bu sefer armudun iyisini yiyecek!

SAĞLIK SERGISINDE

Doğu Akdenizin sıhhî vaziyeti hakkında fikir teatisi için yapılan milletlerarası toplantı bitti. Yıldızdaki Şale köşkünde bir sağlık sergisi açıldı. Şale de zaten bir cins orman köşküdür, köşk de bir nevi Şaledir. Bunu düşünerek sergiye gittik. Kapıda bir levha: Ya Hafız! İçeri adım attık, yine bir levha; modern tıbbın düsturu: Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi...

Sergiden maksat, halkın sağlık bilgisini arttırmak. Bu itıbarla duvarlara istatistikler konulmuş: Bir damla suda kaç milyon tifo mikrobu barınır? Barsaklarımızın hali... Kanser konserveleri konseri (yâni muhtelif kanserlilerden alınmış parçaların ahenkli bir surette levhalaşması).. Sağda bir masa. Üstünde tıbbî neşriyat: Hafız Cemalin mübarek sarmısakla şifalı limon nam risaleleri....

O yokuşu tırmanıp tıbbî malûmat diye bir damla Terkos suyunda bulunabilecek tifo mikroplarının sayısile barsakların dahili manzarasını görünce tabii beynim döndü. Fakat tam o anda bir sinir ilâcının reklâmı ile karşılaştım: «Hiddetle kalkan zararla oturur. Sinirlerinize hâkim olmayı öğreniniz. Öğrenemezseniz Yatıştıran kullanınız!..»

Kulağıma bir ses mırıldandı:

— Görüyorsunuz ki sergi gayet vâkıfane hazırlanmıştır...

Baktım, üstad Fahrettin Kerim!

— İstanbulun sıhhi vaziyetini öğrenmek için gecekondu semtine kadar zahmet etmiye hacet yok. Sadece bu sergiyi görmek kâfi. Doğu Akdeniz bölgesinde görülebilecek hastalıkların kâffesini transit merkezi limanlar ve değerli arkadaşım Sağlık Müdürü Faik Yargıcı ve diğer mütehassıslar sayesinde burada özleştirmek kabil olmuştur. Esasen ben...

Üstad, cömert izahatına devam ederken yerime bir vekil tayin ederek köşkü gezmiye devam ettim. Cidden Valimizin hakkı vardı. Bu köşk bir hastalık sergisi halindeydi. Yalnız, en fazla sahne olduğu illeti bu defa göremedim: Daüzziyafe... Yâni ziyafet verme hastalığı! Şale köşkünde bütün hastalıklar hakkında halkı tenvir edip de burasını meskût geçmek doğru muydu?

— MUHABİR —

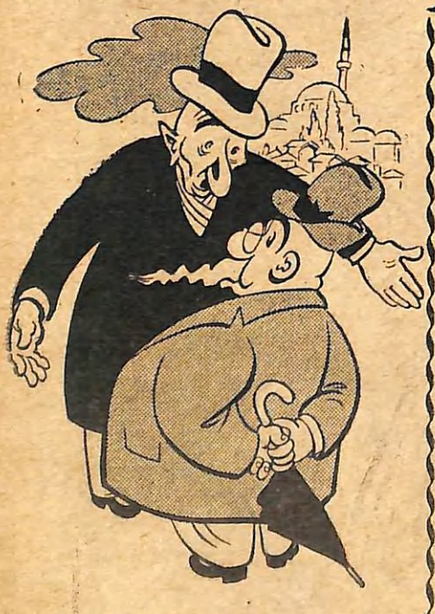

— Mahallenizde zengin bir kadın var mı?

— Var amma söylemem, ben alacağım!

HER HAFTA BİR TANESİ:

Çamurlar

Millî müesseselerimizden parası pulu bol olan birkaçı millî müesseselerimizden çimento şirketine yılbaşında müracaat edip yüzde onunu yatırarak yaptıracakları inşaat için bir yıllık çimento istihsalini kapatırlar. Amma lâzım olmaz, çimentolarını çekmezler, o başka mesele...

★

Millî fakirlerimizden parası pulu olmıyan bir tanesi yaz ortasında millî müesseselerimizden çimento şirketine müracaat edip bir kulübe yapmak için kendisine lâzım olan yirmi torba çimento tahsisini ister. Amma nerede bu bolluk? Altı ay beklemesini, yahut karaborsaya müracaatını söylerler...

★

Kışın yağmuru, karı, millî fakirin emellerini siler süpürür; fakat zifiri borsa mucitlerinin yüzlerindeki lekeyi, vicdanlarındaki çamuru temizliyemez!

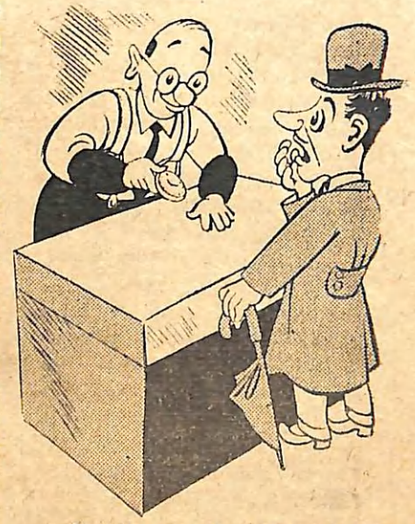

— Benim saatin ayarı tamdır!

— Çok şükür, ayarı tam bir şey bulabildik!

DEHŞET!

Hoca talebeye mikroskopla mikropları gösteriyordu. İzahatı arasında dedi ki:

— Şu gördüğünüz mikropların herbiri tek başına saatte binlerce yavrular...

Çocuklardan biri az kalsın küçükdilini yutacaktı:

— Üüüüü! diye haykırdı. Hem de tek başına ha! Peki, ya evlenirse?...

NE ÇARE!

Hâkim, karşısına boşanmak için gelen çifti barıştırmıya çalışıyordu.

Dâvacı olan kadına döndü:

— Bak, kızım. Kendine koca olarak intihap ettiğin bu adamda herhalde hoşuna giden bir taraf vardır, değil mi ya? Onu düşün ve...

Kadın hâkimin sözünü kesti:

— Vardı, hâkim bey, dedi. Vardı amma, ne çare ki harcadık...

O BAŞKA!

Salamon oğluna nasihat geçiyordu:

— Dünyada insan hemcinsine yalan soylememali, oğlum. Anladın mı?

Moiz pek iyi anlıyamamıştı.

— Evet amma, baba, dedi. Alacaklılara yalan söylüyorsun ya?

Salamonda cevap hazırdı:

— O başka, dedi. Borçlular hemcinsimizdir amma, alacaklılar değildir.

NE MUTLU!

Ev sahibinin karısı şarkı söylemiye hazırlanıyordu.

Misafir, arkadaşına döndü:

— Karının şarkı söylediğini bilmiyordum, dedi.

Hanende hanımın kocası:

— Ya? diye cevap verdi. Demek hiç dinlemedin? O halde mazin kimbilir ne tatlı hâtıralarla doludur!

SÖZÜN KISASI

Mişon alışveriş için gittiği memleketten karısına mektup yazacaktı. Fakat fazla mürekkep harcamaktan korkuyordu. Şu çareyi buldu:

«Sevgili Rebeka;

«İşim olmadığı için sana bu mektubu yazıyorum. Fakat, yazacak bir şeyim olmadığı için de mektubuma burada son veriyorum.»

TİPİM DEĞİL!

Delikanlı nihayet açıkça sormıya cesaret etti:

— Benimle neden evlenmek istemiyorsun?

Kız dudak bükerek cevap verdi:

— Tip meselesi, şekerim.

— Ya? Demek benim tipimi beğenmiyorsun?

Kız bir kahkaha attı:

— Ne münasebet! Otomobilinden bahsediyorum, ayol!

Tek Keramet

Gider ammâ ne gider!

Yolumuz bil ki ne İrâne ne Tûrâne gider
Ata'nın gittiği vâdide hakîmâne gider

Derler ol dide-i hayrâne ya şehlâ ya şaşı
Biri sağ yâne gider diğeri sol yâne gider

Komünizmin de faşizmin de anarşizmin de
Birleşip yolları bir menfez-i bürkâne gider

Yeltenenler hele ifsâde mübârek dînî
Câh-ı gayyâye gider dûzeh-i nirâne gider

Ben ki Türküm basarım bağrıma Türküm diyeni
Türk olanlar buluşup Türk ile seyrâne gider

Böyle bozgunculuk ettikçe muhâlif parti
Şüphesiz meyl-i umûmî yine Adnâne gider

Toplâmaz aklını taş çatlasa bir gün C.H.P.
Kim ki sermest gelir âleme mestâne gider

İhtirâs ejderi bâş eğdi ferâgat devine
O bedestâne gider doğru bu destâne gider

Mest edelden beri bir dilber-i mestâne - nigâh
Ozanım tâlii meyhâne bemeyhâne gider.

AKILLI OZAN

Yeni ticaret rejimi

Tüccar — Bakanlar vaziyeti iyi görüyor!

Erkek — Keşke burada olacağıma plâjda kumlara uzansaydım!

Kız — Ya... Karpuz da yata yata büyürmüş!

Hikâye

Sersemin Biri

Yazan: VİR GÜL

İSTANBULA yeni gelmiştim. Daha doğrusu, senelerce süren bir ayrılıktan sonra, tekrar dönmüştüm. İstanbul bu, yıllarca taşranın ufak kasabalarında evrak memurluğu etmiş bir biçare tekrar döner gelirse orada nasıl başı dönmez! Bana da bir çapkınlıktır gelmişti. Uzaktan geçenlere göz, yanımdan geçenlere söz atıyordum.

Hele Cihangirde tuttuğum iki odalı bir çatı katının az ilerisindeki bir apartımanın üst katında bir kız vardı ki günümün büyük bir kısmını onunla âşıkdaşlık etmekle geçiriyordum. Amma nasıl? Uzaktan uzağa: Ben sana hayran, sen cama tırman!

Bir akşam, daireden çıkmış, Beyoğlu caddesinde aheste kıvam, fıstıkî makam gidiyordum. O caddenin hali malûm: Orada kimse yürümez, veya bir yere gitmez: Parkta dolaşır gibi gezinir. Ben de bu ağda kıvamında yavaş yavaş akan sele karışmış, sürüklenirken, birdenbire koluma biri yapıştı. O bana «Vay!» dedi, ben ona: «Ay!» dedim, sarmaş dolaş olduk:

— «Nasılsın, Ferdiciğim?»

— «Teşekkür ederim, Hilmiciğim. Sen nasılsın? Nerelerdesin?»

— «Biz buralardayız, biracer. Seni sormalı. Ben seni Anadoluda bilirdim.»

— «Öyleydi amma» dedim, «Feleğin herhalde bir yanlışlık ânına geldi, bizi buraya yolladı.»

— «Nereye şimdi?» diye sordu.

— «Şöyle biraz dolaştıktan sonra bir yerde yemek yiyeceğim» dedim.

— «Bırakmam» dedi. «Madem vaktin var ve işin sadece akşam yemeğinden ibaret, gel bize gidelim, yemeği beraber yeriz. Biraz daha konuşmuş oluruz. Olmaz mı?»

Hilmi yolda anlattı:

Karısı iki sene evvel ölmüş. Şimdi yetişkin bir kızı varmış. Evin hanımlığını o ediyormuş. Evlenmek lüzumunu hissetmemiş. Baba - kız gül gibi geçinip gidiyorlarmış.

Lâf olsun diye sordum:

— «Kızı evlendirmiyor musun?»

En hassas damarına dokunmuşum gibi derin bir «ah!» çekti ve boşandı:

— «Evlendirmek isterim tabiî, istemez olur muyum! Fakat korkuyorum, Ferdiciğim. Korkuyorum. Öyle bir zamandayız ki elin oğluna güven olmuyor. Çok kötü dünyaya kaldık, vesselâm! Etraf ırz düşmanlarile dolu.

«Bak, sana tuhaf bir şey anlatayım da gül. Bizim evin biraz ilerisinde sersemin biri var. Ressam mıdır, hattat mıdır, nedir: Hergün koca koca mukavvaların üzerine «Seni seviyorum», «Sana tapıyorum», «Sana bayılıyorum» gibi türlü türlü nameler yazıp pencereden gösteriyor, bizim kıza kur yapıyor.

«Ben her işi kökünden halletmek taraftarıyımdır. Bunu da öyle yapacağım ve şu sersem heriften intikam alacağım. Sen bekârsın, bu işde tecrübelerinle bana yardım edersin.»

— «Olur» dedim amma, içimden kendi kendime küfürü bastım.

Ne aksi tesadüftü bu! Başka işim mi yoktu da...

Derken bir apartımanın kapısından içeri girdik. Merdivenleri tırmanmıya başladık.

Kapıyı Aylâ açtı. Babası beni ona, onu bana tanıttı.

— «Memnun oldum...»

— «Müşerref oldum...» dedikten sonra sofraya geçtik.

Hilmi: «Hadi kızım, sen git sofrayı hazırla» dedi. Sonra bana döndü:

— «Gel bak» dedi. «Sana o sersem herifi göstereyim.»

«Nasıl gösterecek?» diye merak ediyordum.

Hilmi, kuyruklu yıldızı yakalamıya azmetmiş bir heyet âlimi gayretile teleskopunu — yâni dürbünü — kaptı, beni apartımanın arka tarafına bakan pencereye sürükledi.

— «Bizim kızın sersem âşıkı her akşam bu vakitlerde penceresine çıkıyor ve levhalarını gösteriyor. Aptal herif bilmiyor ki alay ettiği kızın babası...»

Hilmi bunları söylerken renkten renge giriyor, tepesinin attığı yüzünün kızartısından, morartısından belli oluyordu.

Onun tepesi ata dursun, bende de şafak atmıştı. O sersem herifin ben olduğumu nasıl söyliyebilirdim!

O akşam delikanlının pencereye çıkmadığına bizim Hilmi herhalde şaşmıştı.

? ? ?

Sofraya oturduk. Fakat sofraya mı oturduk, yoksa işkence masasına mı! Artık orasını ne siz bana sorun, ne ben size söyliyeyim. Kız hiç de güzel değildi. Hattâ çirkindi. Zaten ben ona iri harflerle ilânı aşk (!) ederken bunu kendisine yanıp tutuştuğumdan değil, alay olsun diye yapmıştım. Onun yerinde başkası da olsa yapardım: Mesele vakit geçirmekti ve, başlangıçta da dediğim gibi, çapkınlığı meslek edinmiştim.

Fakat şimdi ne yapacaktım? Kız beni tanımıştı ve sevincinden eriyecek hallere girip çıkıyordu. Gözlerinin pencerelerini açmış, «Seni seviyorum», «Sana tapıyorum», «Sana bayılıyorum» gibi cümleleri — benimki gibi iri harflerle değilse de — gizli mânalarla tekrarlayıp duruyordu.

Lâkin, yemekler de enfes mi enfesti ha! İçimden: «Dur bakalım, herhalde bir yolunu bulur, bu belâdan kurtulurum» derken şimdilik karnımı doyurmakla meşgul olmayı daha münasip buluyordum.

Karşılandığım hararetle uğurlandım ve üç gün sonrası için tekrar yemeğe davet edildim. Ondan iki gün sonra pazardı. Bu sefer de baba - kız beni öğle yemeğine davet ettiler. Kızı gündüz gözüyle görünce zaten hiç olan o mevhum aşkım (!) büsbütün sıfıra indi.

Fakat, ne yaparsınız ki bizim Hilmi beni boğaz denen o en zayıf beşerî damardan yakalamıştı.

Yakında oturduğumu öğrenince beni sabah kahvaltılarına da çağırmıya başladı. Artık, ekmek elden, su gölden, yaşayıp gidiyordum ve halim iç güveyisinden halliceydi.

Ondan sonra, nasıl oldu bilmiyorum. Kalbimin zâfından ziyade herhalde midemin zâfından bir gün hakikaten ilânı aşk ettim ve kızı babasından istedim.

Söz kesildiği gün Hilmi ile karşılıklı kadeh tokuştururken: «Hani» dedim, «Sersemin biri vardı, Aylâya uzaktan ilânı aşk ediyor, diyordun. Ne oldu o, Allahaşkına?»

Hilmi dayanamadı. Elindeki kadehin bilûru kadar berrak bir kahkaha atarak:

— «İlâhi Ferdi» dedi, «Bana mı soruyorsun? Onu sen benden iyi biliyorsun. Dedim ya sana, delikanlı bilmiyordu ki kızın babası...»

Artık iş açığa vurulmuştu.

— «Doğru» dedim, «Kızın babasının beni dürbünle gözetlediğini ne bilirim ben, Hilmiciğim!»

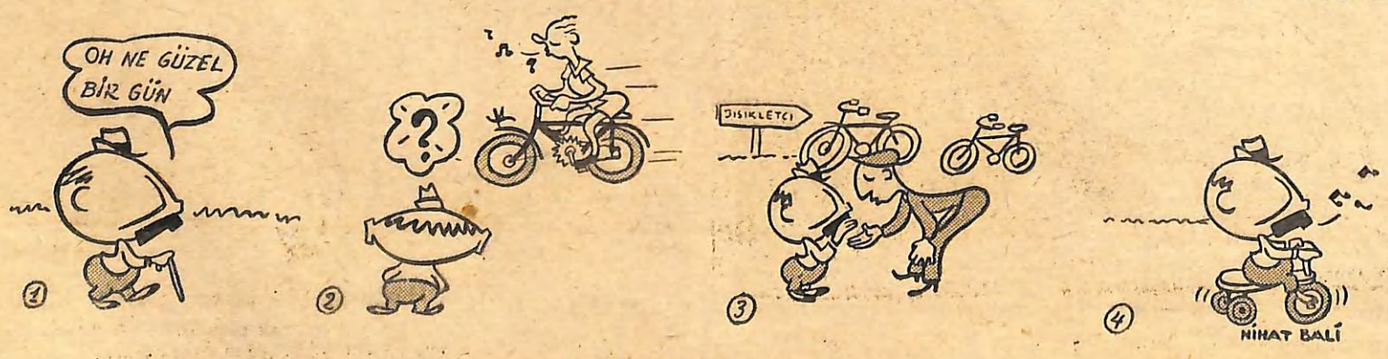

Küçük Valinin maceraları!

Kadın Belediye reisi ile mülâkat

Mersin (Hususî surette havadan gönderdiğimiz muhabirimiz bildiriyor) — İlk kadın belediye reisimiz Bayan Müfide ile görüştüm. Romancı ve terbiyeci Müfide Râtıp, doktor doçent Müfide Küley'den sonra yurda faydalı bir işin başına gelen bu üçüncü Müfide, belediyecilik hakkındaki suallerimi cevaplandırmaktan evvelâ çekindi.

— Aman efendim, dedim, bendeniz ne Anadolu Ajansının muhabiriyim, ne de günlük gazetelerin! Emin olun söylediğiniz her kelime ağzınızdan çıktığı gibi Mizah sayfalarına geçecektir!

Bayancağız güldü, güldü:

— Şüphesiz demecimin yanlış tefsirinden korkarım. Fakat beni asıl korkutan, söyliyeceklerimin aynen neşredilmesidir.

— Neden?

— Çünkü hislerimle hareket ederim de ondan...

— Siz üzülmeyin... İcap eden tadilâtı birlikte yaparız. Evvelâ, Belediye Başkanı olmak sizi sevindirdi mi?

— Çok... Çoktanberi bir başkan olmak istiyordum. Kısmet belediyede imiş.

— Yeni vazifenizde güçlük çekeceğinize ihtimal veriyor musunuz?

— Ne münasebet! Yuvayı yapan dişi kuştur. Ben de Mersinlilerin yuvasını yapacağım!

Biraz durdu. Sonra:

— Aman bunu yazmayın! dedi, belki yanlış anlaşılır. Yâni her Mersinliye bir yuva temin edeceğim.

— Şehrin temizliği hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Bence şehir, büyük bir aile, bir yuvadır. İnsanın evini temiz tutması için kendinin de temiz olması lâzımdır. Binaenaleyh, temizlik işleri memurlarını temizlemek'e işe başlıyacağım.

Biraz durdu. Sonra:

— Aman bunu yazmayın! dedi, belki yanlış anlaşılır. Yâni memurların temizliğine dikkat edeceğim.

Biraz durdu. Sonra:

— Aman, bunu da yazmayın! dedi, belki yanlış anlaşılır. Zaten memurun kirlisi devlet kapısında barınamaz.

— Mersinde imar faaliyeti ne vaziyet alacak?

— Şüphesiz imar yoluyla şehri de, şehirlileri de dört başı mamur bir hale getireceğiz...

Biraz durdu. Sonra:

— Aman bunu yazmayın, belki yanlış anlaşılır, dedi. Şehirlilerin zaten dört başı mamur. Biz sade şehirle uğraşacağız..

— Bu hususta hazırlanmış bir plânınız var mı?

— A... Tabii. Ben zaten sade plân kurarım. Meselâ ilk iş olarak bütün evleri beyaza boyatacağım. Dükkânları kırmızıya, pencere kenarlarile pancurları siyaha...

— Bu fikir size nereden geldi?

— Aynadan. Yüzümüzü de beyaza, gözlerimizin kenarlarını, kirpiklerimizi siyaha, dudaklarımızı kırmızıya boyamıyor muyuz? Bir şehrin hususiyeti, içindekilere benzemesindedir!

Biraz durdu. Sonra:

— Aman, dedi, bu son cümleyi yazmayın. Belki yanlış anlaşılır. Çünkü bir şehirde iyi insanlar da vardır, fena insanlar da. Onun için, şehir, şehirlilerden yalnız iyilerine benzemelidir!

— Burada da gecekondu derdinin doğmak üzere olduğu söyleniyor!

Bayan Belediye Reisi hararetle atıldı:

— Evet, buna mâni olmak için genel evler kuracağız...

Biraz durdu. Sonra kızrarak:

— Tabiri yanlış kullandım galiba, dedi, yâni blok halinde umuma mahsus, müşterek binalar yaptıracağız.. Böylece herkes bir arada içli dışlı yaşamak imkânını bulacak...

Biraz durdu. Sonra:

— Aman, dedi, bunu yazmayın, belki yanlış mâna verirler. Yâni demek istiyorum ki eski mahalle usulünü modernize ederek halkı bir arada ve ucuzca yaşatacağız...

Sayın Belediye Reisi, makamına gelir gelmez her işi birden ele almakta İstanbul Valisini pek hatırlatıyordu. Herşey «aklında»ydı. Kendisine başarılar dileyerek ayrıldım. Okuyuculardan da bayanın yazmayın dediği yerleri atlıyarak okumalarını rica ederim.

— GÖRÜNMEYEN ADAM —

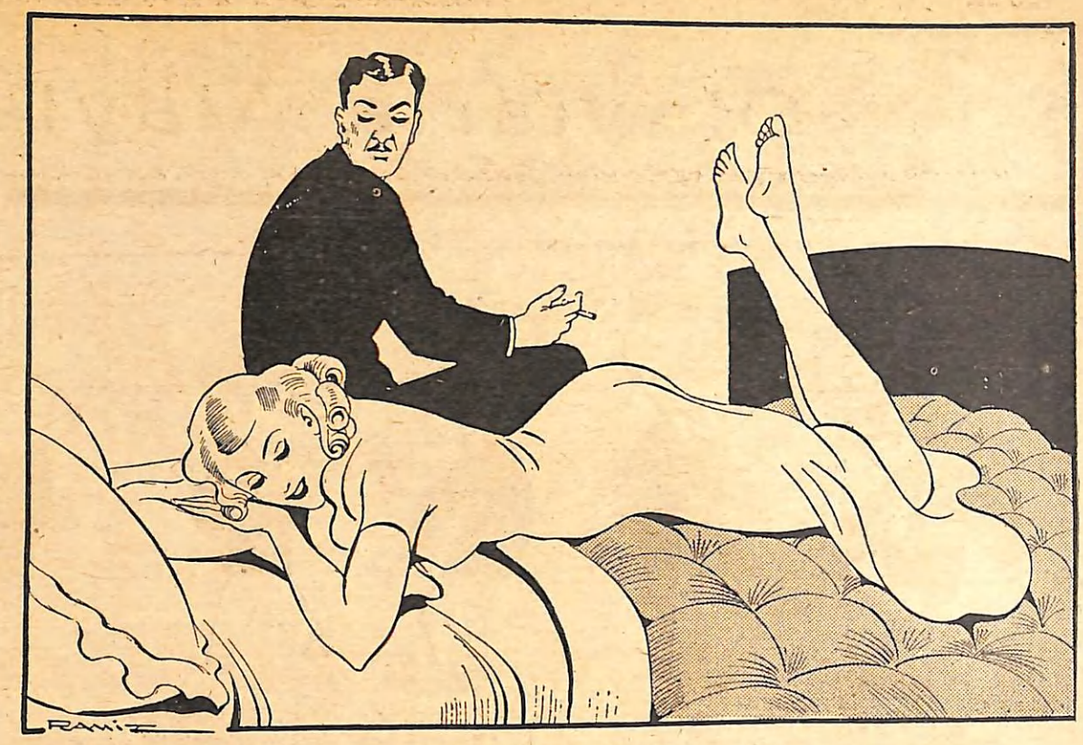

Kadın — Sen ileride mükemmel bir idareci olursun!
Erkek — Nereden anladın?
Kadın — Beni yüzüstü bırakmandan!

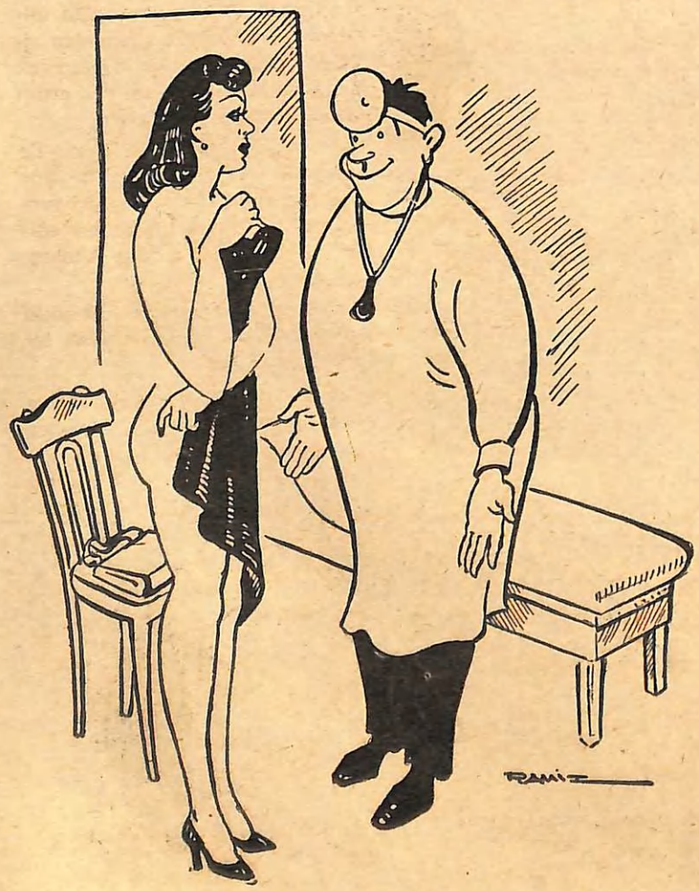

Doktor — Böyle bir karikatür görmüştüm amma, mevzuu hatırımdan çıktığı için şimdi size ne söyliyeceğimi bilemiyorum!

Çömezin Röportajları : 219

Olaylarla Alaylar

Çizen : Ramiz

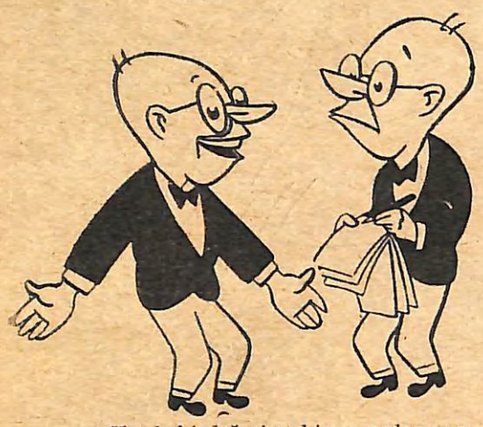

— Yazık ki değerimi kimse anlamıyor...
— Merak etme, Ulus aleyhinde vesika neşrine başlasın, herkes anlar!

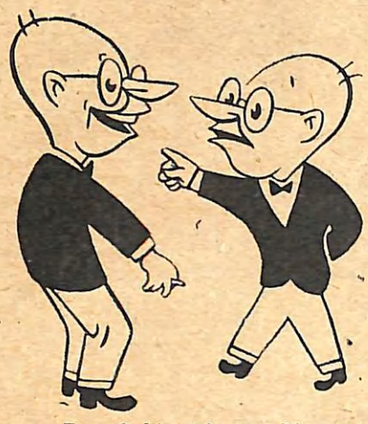

— Demek bir evin var. Ne yapacaksın?
— Banka kurup piyango çekerek iki ev parası kazanacağım!

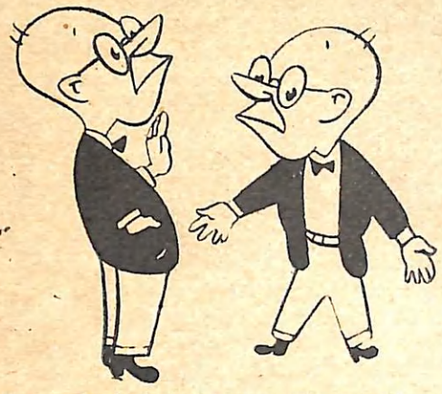

— Acaba boksörler yarın kazanacak mı?
— Zannetmem, antrenmansızdırlar. Malûm ya, son seçim pek sessiz geçti!

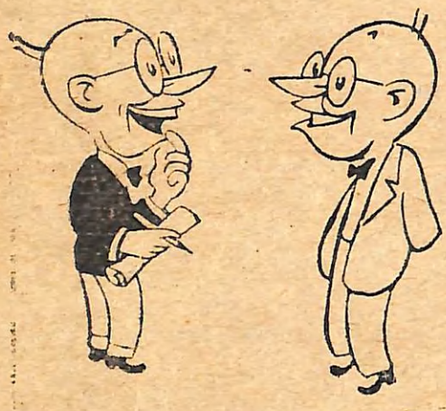

— Maşallah, atletlerimiz iyi atlıyorlar...
— Herhalde çoğu memurdur da ondan!

— Yüzünde bu ne kiri böyle?
— Terkos kiri!

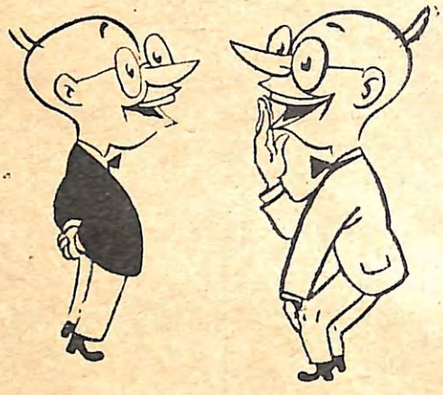

— Serbest ithalât sayesinde rahat nefes alacağız, değil mi?
— Evet, tüccar son nefesini vermezse!

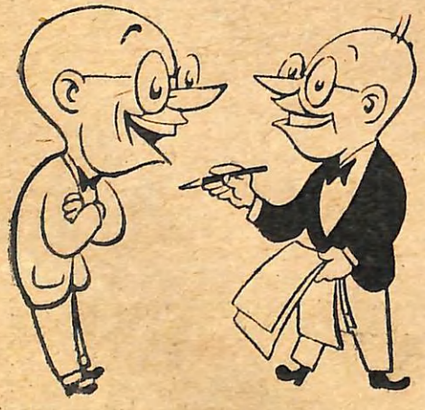

— İngilizceden Türkçeye gayet iyi tercüme yaparım!
— O bir şey değil, Türkçeden Türkçeye yap da göreyim!

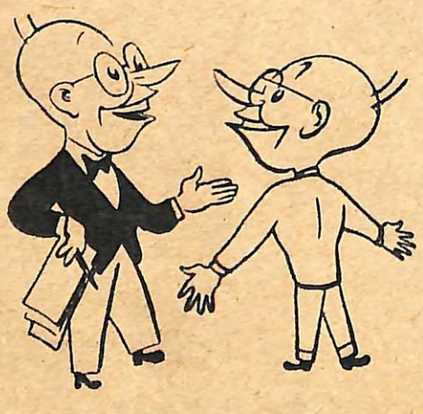

— Bulgarlar neden hudutta tren soymıya başlamışlar?..
— Açıktan gözleri kararmıştır da ondan!

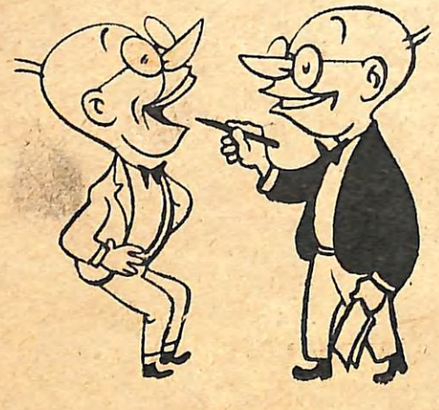

— Hayret, bir milletvekili nizamları çiğnemiş!
— Milletvekili olurken mi?

T. T. — Şimdi hacılar şeytanı taşlıyacaklar!
Sıska Dayı — Merak etme karıcığım, ben emniyetteyim!

Hac yolunda

Sevgili okuyucularım!

Birçok maceralardan sonra nihayet Mekkeye ayak bastık. Lâkin bu basış hayli firaklı oldu. Zira şehir kâmilen hacı namzetlerile dolu, hacı namzetlerinin de zihinleri ve gönülleri dini mübini islâmın efsanelerile memlû olduğundan Hazreti Peygamberin doğuşuna ait vukuatı hatırlamışlar ve ya zelzele oluyor, ya Mehdi zuhur ediyor diye telâşa kapılmışlar, velveleye düşmüşler. Hele Sıska Dayınızı görünce Deccal zuhur etti diye kaçan kaçana... Nihayet hakikati anladılar da etrafımızı aldılar, ne kadar mümkünse o kadar ikram ettiler.

Şimdi beni bir düşünce aldı. Her ne kadar bizim üstad muharrirlerimiz Arafatla A'rafı birbirine karıştırırlarsa da biz Arafatı yakından biliyoruz, A'raf da onların yeri tabiî. Arafata çıkıp şeytanı taşlıyacağımız günler yaklaşıyor. Biz ise, son zamanlarda en tesirli taşlarımızı Halk Fırkasını taşlamakta kullandığımız için ne atacağız da şeytanı kovabileceğiz diye düşünüp duruyoruz. Nihayet Sıska Dayınız dâvayı kökünden halletti: İçimizden, yine hedef Halk Fırkası imiş gibi taş atarsak şeytan tutunamaz dedi.

Size biraz da Mekkeden ve Kâbe'den bahsedeyim. Burada en moda renk beyaz. Kadın olsun, erkek olsun herkes beyazlar giyiyor. Her milletten hacı namzetleri var. Kadınlar tabiî daha örtülü. Türlü dilden konuşuyorlar. Mekke hâkimi Kâbe örtüsünü bu yıl bana verecek. Çünkü ancak bana göre.

Bizim mahallenin meşhur hacı babası olan leylek dahi burada. İşimiz gücümüz camide vaız dinlemek. Bereket, kös dinlemişiz de pek yadırgamıyoruz. Aman, Sıska Dayınız hacıyağı sipariş ettiydi. İşportalar kapanmadan gidip alayım. Cümleye selâmlar.

— HACI TEYZENİZ —

Sene 1 — Sayı 17 15 Eylûl 1950

SON DAKİKA:

KAYIP ARANIYOR!

Denizyıllarınca Amerikaya gemi almıya gönderilen heyet dört yıldır dönmemiştir. Bulanların makamı aidine bildirmelerini.

Mizah

Ayrıca satılmamakla övünür, haftalık ciddî gazete

Sabırsızlıkla bekleyiniz:

Tanıdıklar Anksiklopedisi

Gelecek sayıda

başlıyoruz.

Tatlı bir kayıp

Bazı deliler vardır: Başkalarının felâketile zevklenirler, âdeta esrar bulmuş tiryaki gibi, keyiflerinden mestolurlar. Gazetelerin ölüm haberleri sütunlarını itiyat halinde, ihtiras halinde okuyanları bu delilerden sayarım. Tesadüfen göze çarpacak bir vefat haberini, hele bir tanıdığa aitse, elbette herkes okur. Amma, gazetesini alır almaz o sütunları arayan kimse ne de olsa kafadan sakat değil midir?

Bu noktada ayni kanaate vardıksa, gönül rahatlığile itiraf edeyim: Fakiriniz de o marazlılar zümresindenim. Yâni cenaze levazımı satanlardan ölülerin yakın akrabalarına kadar, ilgili kimselerce verilen o ilânları gözlerimi süze süze, merakla ve ibretle okurum. Taş yürekliğime hükmetmez, beni insanlıktan kovmazsanız dahasını da söyliyeyim; bazan o acı haberleri okurken yüksek sesle güldüğüm bile olur.Zorla değil ya, Allah beni canavar ruhlu yaratmış!

Lâkin, ölüm haberleri içinde öleni dahi gülümsetecek kadar hazinleri de vardır ya; Neyse, benim yanıp yakılacağım o değil... Kimisi tutar, yedi göbek ecdadından başlıyarak seçim propagandasında söz fırsatı yakalamışçasına sülâlesini reklâm eder. Kimisi kalkar, resimli veya resimsiz, merhumun ruhunu tazip etmek için ne lâzımsa sıralıyarak, onun meziyetlerini ilân ücreti kuvvetile ve zorla size okutur. Ölenlerin hiç değişmiyen iki vasfı vardır: Kadınsa salihatı nisvandan, erkekse kibarı ricaldendir. (Allah cümlesinin taksiratını affetsin) üzkürü mevtâküm bilhayr hükmüne uyarak daima mevcut veya mevhum meziyetleri sayılır, dökülür.

Bütün bunlar iyi ve hoş... Lâkin merhumların hangi partiye mensup oldukları niçin kaydedilmez? Çoğu C.H.P. ye kayıtlı olduğu için mi?

Şüphesiz, böyle ilânların — şu günlerde görülmesi lâzım gelen — son nümunesini sizler de hiç değilse benim kadar zevkle bekliyorsunuz. Yâni, şöyle bir vefat haberi:

TATLI BİR KAYIP

İttihad ve Terakki bakiyyesi izamından, devri celili Cumhuriyetin nimetperverdesi olup bugüne değin memleketi siyasî parti kisvesi altında inim inim inleten lâik lâkabile maruf:

C. H. P.

14 Mayıs ve 3 Eylûl tarihlerinde can evinden geçirdiği şiddetli krizlere dayanamıyarak irtihali darı fenâ eylemiştir. Müteveffanın bu memlekette asla unutulmıyacak hâtıraları vardır. Mevlâ rahmet eyliye!

* *

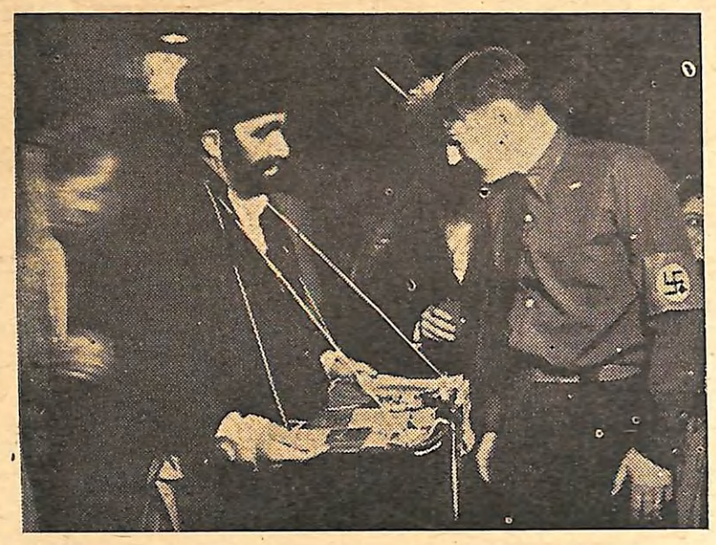

HİTLER

Nihayet Göründü

Vereceğimiz bu haberin bütün dünya basınında bir bomba gibi patlıyacağını biliyoruz. Lâkin Almanyanın diriltilmek istendiği şu günlerde dünyaya bir hizmet etmek emelindeyiz.

Öldüğü zannedilen Hitlerin nihayet Yahudiler tarafından gizlendiği ve himaye edildiğini keşfettik. Bir muhabirimiz, kendisini Balat kapısında görmüş ve kına alırken resmini çekmiştir. Sabık Alman Führer'inin bu kınalarla ne yapmak istediğini sormak üzere muhabirimizin yaklaştığını gören Yahudiler Hitleri Ayvansaraya kaçırmışlardır.

İDEAL BİR ÖRNEK

Çocuk Esirgeme Kurumunun senelerce meçhul kalan faaliyeti içinde kimden, ne örnek aldığını yukarıki resim göstermektedir. Ankara muhabirimizin Kurumun salonunda gizlice çektiği bu resim, sabık Millî Şefin çocukları himaye hususunda nasıl bir ideal örnek teşkil ettiğini kemali sadakatle göstermektedir. İnönü, kendi çocuklarının kanadı altına almasını çok iyi bildiği için, Kurum, bu resmi mostra olarak salonlarına asmıştır.

AÇIK EKSİLTME

Hayvanları Üretme Haraları Başkanlığından:

Haralarımız ihtiyacı için altmış altı baş hayvan alınacaktır. İsteklilerin fotoğrafları yapışık belgeleri ve sağlık raporlarile başkanlığımıza bizzat müracaatları.

İSTANBUL RADYOSU GELİŞİYOR!

İstanbul Radyosunun son zamanlarda yerli sanatkârlara ne kadar önem verdiği malûmdur. Halkımızın ve değerli musiki tenkitçilerimizin fikirlerine uygun olarak, yerli şöhretleri birer birer ve yüksek ücretlerle angaje etmiye başlamıştır.

Resmimiz yakında radyoda dinliyeceğimiz ünlü keman sanatkârı Sulukuleli Arap Mehmedi Radyoyla mukavele yapmadan evvelki mütevazı çalışmaları sırasında göstermektedir.

BİR ESRAR TEKKESİ BASILDI

Zabıtanın yaptığı esaslı araştırmalar sonunda bir esrar tekkesi basılmıştır. Her türlü dergâh, zaviye ve tekkeler kanunen kapalı olduğu için bunları işletenlerin beş liradan on liraya kadar ağır cezalara çarptırılacağı malûmdur. Fakat esrar gibi gizli kalabilen tekkeler — alenî de olsa — yine mahiyeti icabı gözden kaçıyordu.

Son basılan tekkede yapılan araştırmalarda birkaç takım Büyük Doğu dergisi bulunmuş, lâkin Molla Necibe tesadüf etmek kabil olamamıştır. Bu dergiyi afyon gibi kabakla çekenler yakalanarak haklarında kanunî takibata geçilmiştir.

YAPRAK TOZLARINI SÜPÜRME KONGRESİ

Avrupada yapılacak olan yaprak tozlarını süpürme milletler arası kongresine memleketimizden iktisat doktoru ve toz nevilerini araştırıp vatandaşlara bildirme laboratuarı umum müdürü Hayri Tozdan resmen davet edilmişti. Hayri Tozdan, yakında Avrupaya müteveccihen uçakla hareket edecektir.

Kongre ayın 19 unda toplanacak ve bir ay sürecektir. Günden Birinci gün toplantının açılma ve yaprak tozları hakkında mutelif milletlerin tebliğlerinin okuması. İkinciden otuzuncu güne kadar çaylar, kokteyller, ziyafetler, belli başlı şehirleri ve âbideleri ziyaret. Otuzuncu gün kapanır. Hayri Tozdan 19 Ekimde memlekete dönmüş olacaktır.

FIKRALAR

KARSIZ İŞ

Feridun Fazıl Tülbentçi Yakın Doğu seyahatinden dönmüştü. İntibalarını anlatırken Filistine geçti:

— Orada Yahudiler herşeyin en kestirme çaresini bulmuşlar, dedi. Meselâ biz otobüslere «Şoförle konuşmak yasaktır» diye yazarız, değil mi? Yahudiler şöyle yazmışlar: «Şoförle konuşursanız ne kazanırsınız?»

TIYNET

Kendini beğenmişliği ile meşhur olan bir arkadaşı Nurullah Ataç'a geçen gün tenkidden bahsediyordu.

— Hakkında yazılanları okur musun? diye sordu.

— Aleyhimdekileri okurum: Bunları yazanların tıynetini anlamak için.

Ataç onun sözünü kesti:

— Anladım. Lehinde yazılanları tabiî okumazsın. Çünkü kendi tıynetini bilirsin.

GECE YOLCUSU

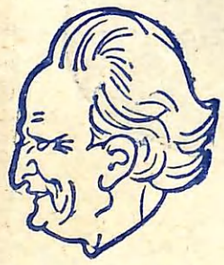

Çallı yine burnunun ucunu göremiyecek kadar mestti.

Bir taksiye yanaştı.

— Eve ! diye emretti.

— Eviniz nerede?

— Allah Allah! Şuna da bak! Evimin nerede olduğunu bilsem kendi ayacıklarımla giderim, ayol!

PAS

Doktor kadını muayene ettikten sonra kocasına döndü:

— Hanımın bir şeyi yok, efendim, dedi. Yalnız, dili biraz paslı...

Adam şaşırmıştı:

— Allah Allah! diye izharı hayret eyledi. Hani işliyen demir pas tutmaz derlerdi?

YAZIK!

Raşel apandisit olmuştu. Meşhur bir operatör olan babası hayli tereddütten sonra kızını masaya yatırdı. Kesti, biçti, dikti.

Hastayı görmiye gelenler Moizi tebrik ettiler.

— Kimbilir, diyorlardı, kızına böyle bir ameliyatı kendi elinle yaptığın için ne kadar memnunsundur!

Moiz müteessirdi:

— Ne munasebet! dedi. Çok uzuldum.

— Neden?

— Neden olacak! Ben bu ameliyatı başkasına yapmış olsaydım en aşağı beş yüz lira alırdım!

KOMŞU HATIRI

Aram Mıgırdıçyan komşusu Avram Pardo'ya rastladığı zaman, hemen koluna yapıştı:

— Beni maf ettin, gözümün bebeği, dedi. Dün senden aldığım hisse senetleri bugün beş lira birden düşmüş...

Avram komşusunun elini hararetle sıktı:

— Üzülme be kuzum. Hele bekle. Biraz daha düşerse hepsini senden almıya hazırım!

KIL

Müşteri kızmış, bağırıyordu:

— Bu ne biçim lokanta! Etten kıl çıktı, peynirden kıl çıktı, meyvadan kıl çıktı!

Lokanta sahibi müşteriyi yatıştırmıya çalıştı:

— Haklısın, azizim, haklısın: Bu sabah kestiğimiz kuzu kıl kuyruktu; peyniri de kıl torba içinde aldık. Bunların hepsini anlıyorum. Fakat meyvadan nasıl kıl çıkar, onu bir türlü anlıyamıyorum. Çünkü meyvaları ben kel Hasandan aldım!

Molla Necipten fıkralar

Asri mollamız Necip Fazıl Kısakürek necabet ve fazileti adında taşıyan bir zattır. Cemiyet hayatında bir hiçtir. (Aman mürettip arkadaş, kelimeye dikkat! Zira mollamız asalet sahibidir. Tertip hatası yaparsan bizi mahvedersin..)

Hiç olmasına rağmen Asri Molla, İş Bankası müfettişliği, Akademide türkçe profesör (!) lüğü gibi bazı resmî ve yarı resmî vazifeler görmüştür. Bunları ne şekilde elde ettiğini tabii bilemiyoruz.

Bir gün, vazifelerinin birinden affedildiğini öğrenince, çehresini çarşamba pazarına çeviren meşhur tikleri harekete geldi ve ağzı burnuna karışarak:

— Peki amma, dün aldığım otomobilin taksitini nasıl vereceğim? diye bağırdı.

— Satar, ödersin! dediler. Asri molla, bu gaflete acıdı:

— Aman efendim, dedi, otomobili bu sabah sattım bile!

ESER

Kısakürek Necip bir gün Abidin Dino'ya tesadüf etti. İkisi de meteliksizdiler.

Molla:

— Gel Dino, dedi, tâbiime gidip yeni eserimin parasını alalım...

Abidin Dino şaşmıştı:

— Ay, yeni bir eserin mi var? diye sordu.

— Yok amma, dedi Necip Fazıl, nasıl olsa yazarım!

TAKSİT

Ömer Kısakürek, mağazadan içeri girdi:

— Buz dolabının taksitini vereceğim! dedi.

Numarayı bulup defteri açtılar. Mağazanın sahibi:

— Ha.. dedi, Molla Necip Kısakürek! Hatırladım. Hani sizin bir çocuğunuz olmuştu da, mamasını soğuk tutmak için almıştınız galiba... Yavru nasıl?

Ömer Kısakürek cevap verdi:

— Teşekkür ederim, iyiyim!

SENEDE BİR

Muvaffak Sami Sunal bir arkadaşına sordu:

— Kadın hangi ay az konuşur, bilir misin?

— Bilmem.

Kendisi cevap verdi:

— Şubatta.

ÖLDÜREN ROMAN

Kadın romancılarımızın incisi Peride Celâl'in sadık okuyucularından biri geçen gün onu yakalamış, soruyordu:

— Yeni romanınızın filmini yapacaklar mı?

Peride Celâl cevap verdi:

— Bilmiyorum. Neye sordunuz?

— Eserinizi okudum. Mevzuunu öyle merak ediyorum ki filmini yapsalar da anlasam diye sabırsızlıktan ölüyorum...

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:

RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:

Kardeşler Basımevi - İstanbul

SAYI: 219

Diş macunlarının en sıhhisi ve en güzelidir.

Mizah

— Seni seviyorum, seni seviyorum!
— Gevezelik etmeyin, sonra sizi de kafese koyarım!